

løb, foruden at man derved opnaaede, hvad der i Fremtiden vilde virke mere stabilt for vort Pengevæsen, at faa en Del af disse Obligationer hjem. Jeg skal ikke komme videre ind paa Tanken, men jeg fandt mig dog foranlediget til at henstille den til Overvejelse.

Det er kun disse to Spørgsmaal, jeg har villet berøre med Hensyn til de foreliggende to Lovforslag. Enkeltheder vil der blive Lejlighed til at drøfte i et Udvalg, og, som jeg alt har bemærket, tror jeg ikke, det gaar an i den Situation, vi staar i for Øjeblikket, at vi nøjes med at beskæftige os med de Spørgsmaal, vi hidtil har haft under Overvejelse ved Behandlingen af disse Lovforslag. Jeg tror, vi kommer til, belært af Øjeblikkets Krav — en Situation, der vel godt kan vare ved et Aars Tid eller to —, at tage Spørgsmaal frem til Overvejelse i Udvalget, som vi hidtil har ladet ligge.

Andreasen: Den Udtalelse, som den ærede foregaaende Taler til sidst fremsatte, kan jeg i dens Almindelighed give min Tilslutning.

Om de foreliggende Lovforslag vil jeg gerne udtale, at jeg finder det selvfølgelig, at man nu skrider til en Gennemførelse af de Lovforanstaltninger angaaende vort Bank- og Sparekassevæsen, som man nu har drøftet her i Rigsdagen i 6 Aar uden at naa til noget Resultat. Jeg synes, det er saa meget mere naturligt at gennemføre disse Lovforslag, som de ikke koster Staten Penge, og ethvert Lovforslag, der ikke koster Statskassen Penge, maa selv under disse ekstraordinære Forhold vel ikke alene kunne behandles, men ogsaa gennemføres. I forrige Rigsdagssamling opnaaedes der i det væsentlige Enighed mellem Medlemmerne af Folketingsudvalget angaaende de to Lovforslags Affattelse, og Sagen var, som det vil erindres, netop til anden Behandling i dette Ting den Dag, da de høje Landstingsherrer fandt paa at nedlægge Arbejdet. Jeg stod paa denne Plads som Ordfører for Udvalget, netop da denne Begivenhed rygtedes her i Tinget og borttog al Interesse for Forhandlingerne om denne Sag. Denne ekstraordinære Optræden fra Landstingshøjres Side bevirkede jo, at Lovforslaget ikke blev ført frem til tredje Behandling. Nu mener jeg, at Tiden er inde til en Afslutning af Forhandlingerne om disse i og for sig overordentlig vigtige Spørgsmaal.

Jeg beklager, at Handelsministeren ikke nu, da han paa ny har fremsat Lov-

forslagene her i Tinget, har ment at være i Stand til i det væsentlige at følge den Affattelse, som Folketingsudvalget i Foraaet endes om. Set fra mit og min Gruppes Standpunkt var det kun smaa Fremskridt, der naaedes, men saa meget mere maa vi beklage, at Ministeren ikke nu har medtaget disse smaa Fremskridt. En af Ændringerne, som jeg for Resten ikke regner for et ringe Fremskridt, var Forslaget om en Fiksering af Indlaansrenten (*Schovelin*: Det var ogsaa et nydeligt Fremskridt!). Jeg hører, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds finder Anledning til at afbryde ved at sige, at det var et nydeligt Fremskridt. Ja, den Omstændighed, at netop Bankverdenen, Pengeverdenen, ivrer saa stærkt mod de Foranstaltninger, som Venstre, Radikale og mit Parti blev enige om, er for mig et udmærket Vidnesbyrd om, at det netop er i Laantagernes Interesse at gaa den Vej, som disse Partier i forrige Rigsdagssamling blev enige om at gaa. Jeg beklager derfor, at den højtærede Minister ikke har stillet sig paa Folketingets Standpunkt, at fastholde den Fiksering af Indlaansrenten, som uvægerlig vil bidrage til at skaffe en lavere Rentefod.

Jeg finder for øvrigt i denne Forbindelse Anledning til at gøre opmærksom paa, at det efter min Mening vilde have været heldigt, om man, da man i sin Tid beskæftigede sig med Nationalbankens Forhold og gav den en ny Oktroj, der skal gælde for 30 Aar, noget mere havde taget Hensyn til de Anskuelser, der den Gang blev gjort gældende fra socialdemokratisk Side. Jeg tror ikke, det vilde have været nogen Ulykke i den nuværende Situation, hvor Staten udsteder Statsbeviser for 25 Mill. Kr. til en Rente af 5 pCt., om man havde gjort Staten til et Slags Pengeinstitut, ladet vore Posthuse, Amtstuer, Oppebørselskontorer virke som Sparekasser, Indlaanskasser, saa at man ad den Vej havde sikret Staten Midler. Det havde sikkert været af stor Betydning for Landet, om de store Indskud havde ligget paa de nævnte Steder, altsaa hos Staten. Og naar nu det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) henstiller, at man i de kommende Forhandlinger i Udvalget tager Spørgsmaalet om Bankernes Forhold overfor Prioritetslaan op og — saa vidt jeg forstod ham — ønsker, at vi ligefrem skal paalægge Bankerne at anbringe Penge mod Prioritet i fast Ejendom, kan jeg sige, at denne Tanke selvfølgelig har min Sympati. Jeg beklager